

خبر

- ۳ - افتخار آفرینی جهانی دانشجویان دانشکده علوم ریاضی دانشگاه فردوسی مشهد
- موفقیت دانشجوی دانشکده ادبیات و علوم انسانی در جشنواره جوان ایرانی
- ۴ - رونمایی و پرناب اولین موشک شیمیایی در سطح دانشگاه های کشور
- دانشگاهیان دانشگاه فردوسی مشهد در راهپیمایی روز قدس حضوری پر رنگ به نمایش گذاشتند
- رزمایش اعضای فعال بسیج پایگاه شهید مطهری دانشگاه فردوسی مشهد برگزار شد
- جمعی از استادان و دانشجویان رشته جغرافیا در مراسم خاکسپاری پدر علم جغرافیای ایران شرکت کردند
- ۵ - اخبار دانشجویی و فرهنگی

گزارش

- ۶ - به بهانه روز خبرنگار، وجدان بیدار جامعه
۷ - ماه رمضان سال ۱۳۹۵، جبهه مهران قبل از عملیات کربلای یک
۹ - گزارشی کوتاه از زندگی نامه دکتر محمد حسن گنجی پدر علم جغرافیای ایران
۱۰ - گزارش سفر علمی - فرهنگی دانشجویان کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی روستایی به استانهای شمالی و شمال غربی کشور تیر ماه ۱۳۹۱
۱۱ - جایگاه کانون های فرهنگی هنری دانشجویان در تعالی فرهنگی کشور
۱۲ - به بهانه ۹ مرداد، روز جهانی اهداء خون
۱۴ - عرفان ورزش

مصاحبه

- ۱۶ - گفتگویی با دکتر محسن پرویزی، استادیار دانشکده علوم ریاضی
۱۸ - مصاحبه با دکتر جواد صالحی فدردی، دانشیار گروه آموزشی روانشناسی دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی

گوناگون

- ۲۱ - شهریور ماه در یک نگاه
۲۲ - ارتفاع یافتگان
۲۳ - انتصاب و ابقاء
۲۴ - تسلیت

پیک دانشگاه در گزینش، ویرایش و خلاصه نمودن مطالب دریافتی آزاد است

نشانی: مشهد - میدان آزادی - پردیس دانشگاه - سازمان

مرکزی دانشگاه فردوسی مشهد

تلفن سازمان مرکزی: ۸۸۰۲۰۰۰

تلفن و نمابر روابط عمومی: ۸۳۶۰۳۰

کد پستی: ۹۱۷۷۹۴۸۹۷۴

نسخه الکترونیکی پیک را در بخش نشریات سایت دانشگاه

فردوسی مشهد ببینید

پست الکترونیکی پیک دانشگاه: rabet@staff.um.ac.ir

بسم الله الرحمن الرحيم

پیک دانشگاه

پیک دانشگاه - شماره ۱۲۵ مرداد ۹۱

صاحب امتیاز: روابط عمومی دانشگاه فردوسی مشهد

زیر نظر: دکتر سید حسین سیدموسوی مدیر دفتر ریاست و

روابط عمومی دانشگاه

تنظیم و تدوین: الهام محمدی

گرافیک: محمد یعقوبی

همکاران این شماره: محمد علی عبدی زاده، ماشاءاله فیضی

معصومه کربلایی و جواد روحانی نژاد

رابطان خبری: داود اسدیان، سید محمد بینش، مجید پازوکی

شاهسوند، حسن پرسا، رضا دانسای سیچ، مهدی زرگران، احسان

طیرانی راد، انسیه لقایی خبوشان، غلامحسین نوعی

عرفان ورزش

مقاله‌ای از استاد فقید آیت‌الله علی صفایی حائری (رحمه‌الله علیه) دعوت به ورزش و پرداختن اصولی به این مقوله، به‌مثابه امر به معروفی است که امروزه، نه تنها یک امر شایسته به‌شمار می‌رود بلکه به اقتضای وضعیت زندگی روزمره، به امری بایسته و ضروری تبدیل شده است. نگاهی به جایگاه ورزش در جامعه و تحولات جاری در عرصه‌های محلی، کشوری و بین‌المللی آن، لزوم تبیین حدود ورزش و نیز ضرورت ورزش را هرچه بیشتر آشکار کرده است. این روزها، برگزاری مسابقات المپیک ۲۰۱۲ لندن و امواج رسانه‌ای مربوط به آن، بهانه‌ای است تا به طور جدی به این مهم پرداخته شود.

آنچه در زیر می‌آید، مقاله‌ای است از استاد فقید، آیت‌الله علی صفایی حائری که سال‌ها پیش با عنوان "عرفان ورزش" نگارش یافته است. این مقاله از پایگاه اینترنتی استاد علی صفایی انتخاب شده است که با اندکی ویرایش و تلخیص تقدیم می‌شود:

ورزش در ذهن به معنای آموزش حرکت صحیح است. حرکت دست و پا برای راه رفتن، دویدن، شنا کردن، دفاع کردن و حمله کردن، اصولی دارد که انرژی کمتری مصرف می‌کند و بازده بیشتری می‌آورد و ماهیچه‌ها را می‌پرورد. یعنی به جای خسته کردن، ورزشی می‌آورد و نیرو ذخیره می‌کند. در حالی که تو را به مقصود هم رسانده و پیش برده است.

در اینجا قصد داریم حدود ورزش و ضرورت ورزش و پیوند ورزش با تربیت را دنبال کنیم و در این پیگیری به اصولی برسیم که مربی ورزش بتواند بر آن تکیه کند و تربیت‌بدنی بتواند براساس آن هدف مشخص و طرح روشنی را بیافریند.

۱- حدود ورزش

ورزش دو تا حد دارد که آن را از لغو لهو و لعب جدا می‌سازند. ورزش، آموزش حرکت صحیح و درست است، این یک حد و حد دوم اینکه این حرکت صحیح باید به خاطر هدف عالی و صحیحی دنبال شود.

اگر ورزش، حد اول را نداشته باشد و حرکت، صحیح و اصولی نباشد، لغو است و چه بسا مضر و خطرناک. نیز اگر حد دوم از دست برود و هدفی عالی در میان نباشد و فقط تظاهر و خودنمایی یا انتقام و غرور و یا بازی‌های سیاسی در میان بیایند، اینجا ورزش به لهو و لعب و بازی و سرگرمی تنزل پیدا کرده و آلت دست شده است.

این دو تا حد است که ورزش را از پوچی و تظاهر و سیاست‌های فریب کارانه می‌رهاند و از همین جاست که ورزش می‌تواند مبتلا به ریا و خودنمایی، تظاهر، استثمار، انتقام، عصبیت، سرگرمی و بازی شود، همان طور که می‌تواند گذشت، فتوت، مردانگی، پاسداری از مظلومان و پناهداری مظلومان را در خود داشته باشد.

آنچه به ورزش، حال و هوای قدس می‌دهد، خود حرکت‌ها نیستند که ینش و عرفان ورزش است؛ هدف عالی و جهت عالی ورزش است.

پاسداری از این دو حد است که ورزش اسلامی را عرضه می‌کند و تربیت‌بدنی را با انقلاب، هماهنگ می‌سازد. اگر تربیت‌بدنی می‌خواهد کاری اساسی بکند باید معلمانی را تربیت کند که هم علم ورزش را داشته باشند و هم عرفانش را.

۲- ضرورت ورزش

ضرورت ورزش به این مفهوم، دیگر محتاج تئوری‌های بازی و غریزه بازی و سرگرمی نیست. آموختن شکل صحیح هر حرکت، شرط اساسی و شرط اول هر حرکت است. همان‌طور که داشتن هدف عالی، ضروری و لازم است. کسانی که این آموزش را ندارند، رنج بسیار می‌برند و بهره کم می‌گیرند. در روایت است که عده‌ای پیاده به سوی حج می‌رفتند و از خستگی به رسول (ص) شکایت کردند. حضرت به آنان آموخت «سلان» را انتخاب کنند و با سرعت و حرکت دست و گردن راه بروند و از آرامش و وقار خود، کم کنند.

حرکت صحیح، نیروی کمتری می‌خواهد و خستگی و رنج بدن را می‌برد و ضرورت ورزش به این معنا، طبیعی است. راه رفتن و دویدن، و گرفتن و رها کردن، و حمله کردن و دفاع کردن، همه محتاج این آموزش و آگاهی از شکل صحیح حرکت است. این توضیح در ورزش‌های مادر از قبیل دویدن و شنا و تیراندازی و اسب‌سواری، مشخص است. اما در ورزش‌های پیچیده‌تر و دسته‌جمعی با توجه به هدفی که مطرح است، باز آموزش شکل‌های صحیح حرکت، ضرورت دارد.

ورزش، همان‌گونه که در اصولش به علم پیوند می‌خورد، در اهدافش به عرفان چشم می‌دوزد. پیوند تربیت و ورزش مانند پیوند ورزش و علم، یک پیوند تنگاتنگ و ضروری است.

این پیوند، جدا از قواعد ورزشی، برای سلامت بدن و نشاط روح است که خود، زمینه لازم برای هرگونه تربیت و تعالی روح می‌باشد. اگر این بینش و عرفان به کمک ورزش نیاید، همان لهُو و لعب و سرگرمی و ابتذال شکل می‌گیرد و در این مرحله است که مسائل تنوع‌آفرین و شورافزا، به پیشوازی و بدرقه اینچنین لهُو و بازی و سرگرمی می‌شتابند. چرا که در نبود تحرک، تنوع جای آن را می‌گیرد و حضور می‌یابد؛ هرچند که تنوع، کارساز نیست و انسان جز با حرکت، نمی‌تواند آرام بگیرد. تحرک، رفتن است و تنوع، بهانه و دستاویز ماندن. تنوع، آن‌گاه که جای تحرک را بگیرد، عامل فریب و گمراهی انسان است و عامل فراموشی این نکته که: ماندن، گنبدیدن است.

تربیت و بینش و عرفان، به ورزش جهت می‌دهد و آن را از ابتذال سرگرمی و تکرار و تنوع، به مرحله تحرک و دستیابی به هدف‌های فردی و جمعی، سوق می‌دهد و از آن همه سیاه‌بازی و تظاهر و ظلمات بیرون می‌آورد و ... بازی، برای جوان‌هایی که می‌خواهند با انحراف و اعتیاد و گناه آلوده نشوند، راه‌حل است؛ و عرفان، برای ورزشکارانی که می‌خواهند گرفتار تنوع و سرگرمی و تظاهر و غرور نگردند، راهگشاست. تو حساب کن که در کجای کار هستی، می‌خواهی آلوده نشوی و یا می‌خواهی عارفانه بتازی ...

گزارش: حسن پُرسا

